

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνι εἰσάγονται διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐχρηστικὰ, ἀληθεῖς παρασχομένους εἰς τὴν χάραν ὅταν ἐκείνη καὶ διὰ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐξωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Εἰσφορά 80. 16.—	Εἰσφορά 80. 20.—
Ἀξίωμα 8,50	Ἐξάμητος 10,50
Τρίμητος 4,50	Τρίμητος 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΒΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εν Ἀθήναις, 14 Νοεμβρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐξωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
Φύλλα προπληρυνόμενα ἑκάστου, ἑκάστης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅλος ὁφειλόμενος ἀρ. 18, παρὰ τὸν Βασιλεῖον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 50

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τριγυρίσουν τὴν ἀκτὴν μὲ τὶς πυρόγες τους καὶ νὰ νάνακαλυσον λίγους τὸν ὄρμον τῆς Σωτηρίας καὶ τὸ Φελασενχάιμ. . . .

Ἀλήθεια, ὁ Σίφρις δὲν θάρρουςε νὰ ἐπιστρέψῃ. Σὲ μιά, τὸ πολὺ σὲ δύο ἐβδομάδες, τὰ κανόνια του θὰ βροντοῦσαν. Κι' ὅταν θάγκυροβολοῦσε στὸν ὄρμον, κανέναν κίνδυνον δὲν θάταν πιά γιὰ τοὺς ἀποίκους!

Πραγματικῶς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ὀκτωβρίου, πλησίαζε νὰ συμπληρωθῇ χρόνος ἀφότου εἶχε φύγει ὁ Σίφρις, καὶ ὁ πλοίαρχος Ἀττλστον εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ μὴ λείψῃ περισσότερο ἀπὸ ἓνα χρόνον. Γι' αὐτὸ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα οἱ ἀποικοὶ περιμένασαν νὰ ἴδωσιν τὴν ἀγγλικὴν κορβέτταν καὶ τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία ἦταν ἑτοιμὸ νὰ ποικροθῇ στὶς κανονιάς, ποὺ θὰ χαίρατοῦσαν τὴν σημαία τῆς στημένης στὴν κορυφὴ Ζάν-Ζερμάτ.

Ἡ προετοιμασία λοιπὸν μιᾶς ἀμύνης ἐναντίον τῶν ἀγρίων δὲν χρειάζετο νὰ γείνη τῶρ ἀμέσως. Ἀλλ' ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ τοὺς προξένεσε ἡ θέα τῶν ἐλεφάντων, μπόησαν ὅπως μπόρεσαν στὶς πυρόγες τους, γιὰ νὰ γυρίσουν ἀπὸ καὶ ποὺ ἦλθαν. Ἔτσι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ λλάξῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειες τῶν δύο οἰκογενειῶν καὶ θὰ περιοριζόνταν μόνον νὰ προσέχουν τὴ θάλασσαν πρὸς τὸ Φελασενχάιμ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέραν λοιπὸν ἐξανέπιασαν τὶς ἐργασίες, ποὺ τὶς εἶχε διακόψει αὐτὴ ἡ ἀναστάσις, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐκεῖνες ποὺ χρειάζετο γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκκλησιολογία.

Ὅλοι ἐργάστηκαν. Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἑτοιμὴ στὸ γυρισμὸ τοῦ Σίφρις. Οἱ τέσσαροι τοῖχοι, τρυπημένοι ἀπὸ στενὸμακρὰ παράθυρα,

ἦσαν καὶ ὅλα κτισμένα ὡς τὸ ὕψος τῆς στέγης, καὶ στὸ βάθος ἓνα στρογγυλὸ ἀνοιγμα, ποὺ ἐφώτιζε τὸ ἱερό. Ὁ κ. Οὐόλστον κατασκεύασε τὴν στέγην ἀπὸ κατὶ μπαμπού τόσο στερεὰ ὥστε οὔτε ἡ πῦρ ραγδαία βροχὴ δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴ διαπεράσῃ. Ὅσο γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησιολογίας, ἡ κυρία Ζερμάτ, ἡ κυρία Οὐόλστον καὶ ἡ Ἄννα ἀνέλαβαν νὰ τὸ στολίσουν ὅπως ταίριαζε καὶ μπορούσαν νὰ περηφανεύονται γιὰ τὸ γούστο τους.

Οἱ προετοιμασίες αὐτὲς ἐξακολούθησαν ὡς τὶς 15 τοῦ Ὀκτωβρίου, ὡς τὴν ἡμέραν δηλαδὴ, ποὺ, καθὼς εἶχαν συμφωνήσει, θὰ γύριζε ὁ Σίφρις. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ τα-

ξίδι ἦταν μακρυνό, ἂν ὁ Σίφρις ἀργούσε ἀκόμα μιὰ-δύο ἐβδομάδες, δὲν ἦταν βέβαια λόγος γιὰ νὰνησυχήσουν. Ν' ἀνυπομονήσουν ναί, μὰ μόνον νὰνυπομονήσουν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, πῶς στὸ Φελασενχάιμ ἡ ἀνυπομονή εἶχε μεγαλύνει πολὺ.

Ἦλθε καὶ ἡ 19 τοῦ μηνὸς καὶ καμμιὰ κανονία δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσαν. Ἔτσι ὁ Τζάν, καβάλλα στὸν ὄναγρον, πῆγε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ καὶ ἀπὸ καὶ στὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας. Κρῖμα στὸν κόπο! Ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη ὡς τοὺς πῖρ μακρυνούς ὁρίζοντες.

Ἡ ἰδέα ἐκδρομῆς εἰνε καὶ στὶς εἰκοσιεπτὰ τοῦ μηνὸς, ἀλλὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τότε, — καὶ ὡς μὴν ἀπορήσῃ κανεὶς, — ἡ ἀνησυχία ἄρχισε νὰντικατασταίῃ τὴν ἀνυπομονήν.

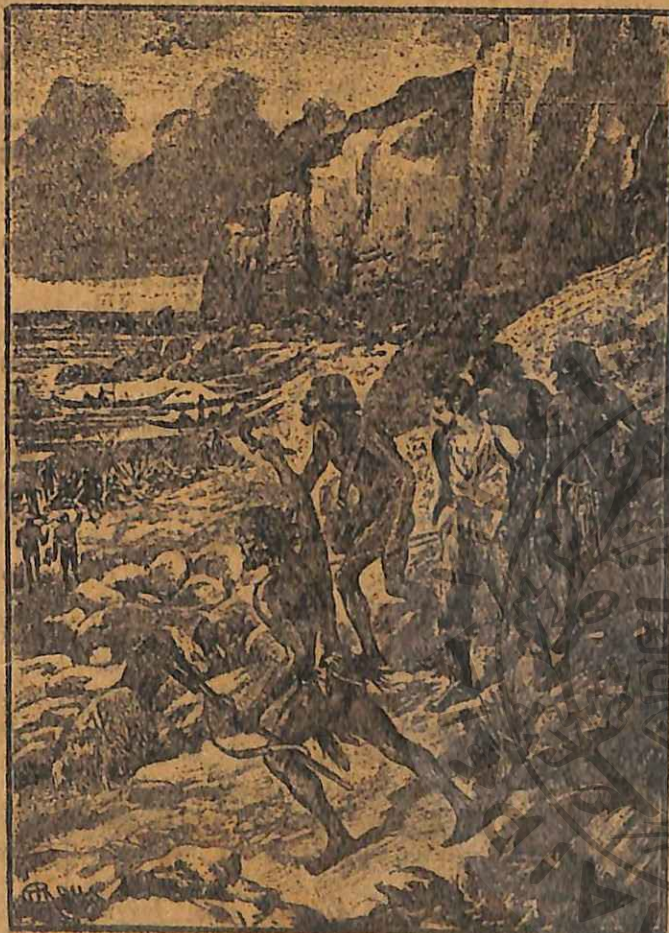
— Ἐλᾶτε δά, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ κ. Ζερμάτ γιὰ νὰ ἡσυχαῖσιν τοὺς δικούς του. Δεκαπέντε μέρες... τρεῖς ἐβδομάδες ἔστω, δὲν εἶναι καμμιὰ σπουδαία καθυστέρηση.

— Ἐπειτα, ἐπρόσθετε ὁ κ. Οὐόλστον, εἰμᾶστε βέβαιοι πῶς ὁ Σίφρις μπόρεσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τὴν ὀρισμένην ἐποχὴ;

— Καὶ ὅμως, παρατήρησε ἀπελπιστικὰ ἡ κυρία Ζερμάτ, τὸ Ναυαρχεῖο θὰ βιάζετο νὰ κάμῃ κατοχὴ τῆς νέας ἀποικίας.

Κι' ὁ κ. Οὐόλστον χαμογέλασε μὲ τὴν σκέψη, ὅτι τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο μπόρεσε ποτε νὰ βιασθῇ γιὰ νὰ κάμῃ ὁτιδήποτε.

Ὅπως δὲ ποτε, κοιτάζοντας ὅλο ἓνα τὴ θάλασσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας, δὲν παραμελοῦσαν νὰ κοιτάζον καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀνατολικοῦ. Πολλὰς φορές τὴν ἡμέραν, τὰ κιάλια στρεφόνταν πρὸς τὸν ὄρμον τῶν ἑλεφάντων, — ὅπως εἶχε ὀνομαστῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ὅπου εἶχαν βγῇ οἱ ἄγριοι.



«Εκεῖ βρήκαμε μαζεμένους καμμιὰ ἑκατοστή...» (Σελ. 386, στ. α'.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Αγαπητοί μου,



ΗΝ περασμένη Κυριακή, πρὸς τὸ βράδυ, ἡ Ἀγκυρα βούλιαζε κι' ἀνέβαινε ἡ Ἑλλάς. Ἐστὶς θέλησε δὲ μέγας κυρίαρχος, πού λέγαμε, ὁ Λαός. Κι' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔς ὅλην τὴν πόλιν, δὲν ἀντηχοῦσε παρὰ μιὰ κραυγή: «Ἑλλά! Ἐρχεται!» Τὰ ἐπινίκια, πού ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα πὶς ζωηρά, πὶς χαρμόσυνα, πὶς ἐνθουσιώδη, βάσταξαν ὅλη σχεδὸν τὴν ἑβδομάδα. Ἀδύνατο νὰ σὰς περιγράψω τὸ τί γινόταν στὰς Ἀθήνας καθεμέρα, ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τὰ μεσάνυχτα! Διαδηλώσεις ἀκατάπαυτες μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Κωνσταντίνου, ἀμαξοδρομίες, λαμπαδηφορίες, μουσικὲς, πιστολιές, κόκκινα αὐγά, Χριστὸς—Ἀνέστη, τοῦ Ἀητοῦ ὁ Γίος. Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἡ κραυγὴ: «Ἑλλά! Ἐρχεται!»

Στὶς παλλαϊκὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις λάβαιναν μέρος μεγάλοι καὶ μικροί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, κορίτσια καὶ παιδιά. Ἀλλὰ τὸ πὶς νόστιμο ἦταν ἡ συμμετοχὴ τῶν μικρῶν, τῶν νηπίων. Ἐβλεπαν τοὺς μεγάλους ξετρελλαμένους οἱ λιλιπούτειοι καὶ θεωροῦσαν χρέος τους νὰ ξετρελλαθοῦν κι' αὐτοί. Καὶ φυσικὰ, γρήγορα τοὺς ξεπερνοῦσαν στὴν τρέλλα. Ἦταν κι' ἀκούραστοι. Δὲν ἔπαυαν στιγμὴ τίς φωνές. Κι' ἡ διασκέδασή μου, ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες, ἦταν νὰκούω τὰ παιδάκια τῆς γειτονείας μου νὰ ξεφωνίζουν μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν τους πνευμῶνων, μὰ καὶ μ' ὅλην τὴν ιδιορρυθμίαν τῆς τραυλῆς τους γλωσσίστας: «Ἐσεταί! Ἐσεταί!.. ἢ νὰ τραγουδοῦν παράτονα κάπως ἀλλὰ δυνατώτερα ἀπὸ τὸν καθένα: «Ὁ βασιλιάς μας πάλι θὰ δώῃ τὸ σπαθί...» Μὰ ἦταν κάτι χαριτωμένο! Ἀγνὸν σὰν τὴν χαρὰ τους, δροσερὸ σὰν τὴν φωνὴν τους, αἰθῶ σὰν τὴν ἡλικίαν τους κι' ἀμόλυντο σὰν τὴν ψυχὴν τους. Ἦταν ἡ χαρὰ τῆς χαρᾶς!

Ἐδῶ παραπάνω, στὴν πλατεία τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, ἕνα σπιθαμιαῖο ἀγοράκι, μετὰ τὴν ποδίτσα του, κρατῶντας ἕνα κλαδάκι ἐλῆας στὸ χέρι, τραβοῦσε μονάχου τοῦ πρὸς τὸ περβολάκι καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ξεφωνίζει: «Ἐσεταί! Ἐσεταί!..» Μὰ τόσο ζωηρά, τόσο δυνατά, πού ὅλοι γύριζαν πρὸς τὴν φωνὴν καὶ, καθὼς ἐβλεπαν νὰ βγαίνει ἀπὸ ἕνα τόσο δα ἄνθρωπάκι, ξεκαρδιζόνταν ἀπὸ τὰ γέλια. «Γούστο πού ἔχουν κι' αὐτὰ τὰ μικρά!» ἔλεγον. Δυὸ ἄλλα παιδιά, μεγαλύτερα, πού ἐρχόνταν ἀπ' ἀντίκρου, ἀπλώσαν τὰ χέρια καὶ σταμάτησαν τὸ μικροσκοπικὸ διαδηλωτή.

— Τί φωνάζεις; τὸ ρώτησαν.
— Ἐσεταί! τοὺς ἀποκρίθηκε.
— Ποῖός; ποῖός ἔρχεται; τὸ ξαναρῶ-
τησαν.

Καὶ τὸ μικρὸ ἀφελέστατο:—Ἐ τσέρω! Δὲν ἔξερε ποῖος ἐρχόταν! Ἐανάδινε μόνον, ὅπως μπορούσε, τὴν κραυγὴν πού ἀκούγα ἀπ' ὅλους. Αὐτὸ ἦταν σήμερὰ τὸ πατριῖδι του. Καὶ τῶδρισκε τόσο διασκεδαστικό, ὥστε ἔς αὐτὸ ἔβαζε ὅλη του τὴ δύναμιν κι' ὅλο του τὸν καιρὸ.

Δὲν εἶναι ὅμως λιγώτερο χαριτωμένα καὶ τὰ κάπως μεγαλύτερα παιδιά, ἐκεῖνα πού φωνάζουν «Ἐρχεται», μὰ καὶ πού ξέρουν ποῖός. Δίνουν κι' αὐτὰ τόσο ἀπρόοπτες, στὴν ἀνωότητά καὶ στὴν ἀφέλειά τους, ἀπαντήσεις! Ρώτησαν μιὰ μέρα ἕνα κοριτσάκι, πού φώναζε, στολισμένο μ' ἐλῆες καὶ μετὰ εἰκονίτσες τοῦ βασιλιά Κωνσταντίνου:

— Ποῖός ἔρχεται, πουλάκι μου;
— Αὐτός! ἀποκρίθηκε δείχνοντας μιὰ εἰκονίτσα.

— Καὶ τί θὰ κάμῃ, χρυσό μου;
— Ὅα μοῦ δώσῃ κουφέτα!

Ποῖος θὰ μπορούσε τώρα νὰ βρῇ πῶς δούλεψε τὸ μυαλουδάκι τοῦ μικροῦ κοριτοῦ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ γλυκὸ αὐτὸ συμπέρασμα! Ἀλλὰ τὸ πὶς περίεργο εἶναι, ὅτι ὑπάρχουν καὶ παιδιά πού, σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, κάνουν ἀντίσταση καὶ πηγαίνουν ἀντίθετα στὸ ρεύμα! Ὁ χρονογράφος μιᾶς ἐφημερίδας διηγήθηκε προχθὲς τὴν ἀπίστευτὴν ἱστορίαν ἐνὸς τέτοιου μικροῦ, πού ὅταν ἐπικρατοῦσε ἡ Ἀγκυρα, αὐτὸ ἐγύριζε μετὰ μιὰ Ἑλλά, κι' ὅταν ἐπικρατοῦσε ἡ Ἑλλά, τὸ διαβολάκι ἐκούρδιζε μιὰν Ἀγκυρὰ! Εἶναι ἴσως τὸ «πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας» πού καμμιά φορά ἐκδηλώνεται ζωηρὸ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. Μεγαλύνοντας αὐτὰ τὰ σπάνια παιδιά, θὰ ἔχουν ἀρά γε γιὰ ἐμβλημα τὸ στίχο τοῦ ποιητοῦ: «Ἐγὼ πηγαίνω μόνος μου καὶ ὄχι μετὰ τὸ πλῆθος»; ἢ μήπως ἡ ἐπαναστατικὴ τους ὁρμὴ θὰ τοὺς περάσῃ μετὰ τὴν ἡλικίαν;... Τὸ δυσκολώτερο πρᾶγμα εἶναι νὰ κρίνῃ κανεὶς τὰ παιδάκια! Ποῖός ξερεῖ τί θὰ βγῇ μιὰ μέρα ἀπὸ ἕνα σπιθαμιαῖο ἄνθρωπάκι, εἴτε σύμφωνα μετὰ τὸ ρεύμα πηγαίνει σήμερὰ, ὅπως οἱ περισσότεροι, εἴτε ἀντίθετα, ὅπως λιγότεροι! Μιὰ παροιμία λέει: «Ἡ νύχτα βγάζει Πίσκοπο κι' ἡ αὐγὴ Μητροπολίτη!»

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ:

«Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ»

Τὸ περιφημότερο κοινωνικὸ μυθιστόρημα, τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ Γ.Ρ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. Εἰς τόμους δύο.

ΕΞΕΔΟΘΗ ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» ὁ Α' Τόμος καὶ τιμᾶται δρ. 7, (ταχυδρομικῶς 7,50.) Ὁ Β' θὰ ἐκδοθῇ κατὰ τὰς ἐσθίας.

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια).

Ἦταν ἕνα κομψό, ἀνοιχτὸ ἀμαξάκι, μετὰ δυὸ ἄλογα, ὅπου ὁ Μαρτίνας θρονιάστηκε χωρὶς νὰ στασίση καθόλου καὶ μετὰ μεγάλη ἀξιοπρέπεια, σὰ νὰ μὴν ἔκανε ἄλλο ἀπὸ μικρὸς παρὰ νὰ πηγαίνῃ ὅλο καρροταδαί! Κι' ὁ Κάπης ἐπίσης πῆδης χωρὶς στενωχώρια σ' ἕνα μαξιλάρι.

Ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν μεγάλη, ἡ τουλάχιστο μοῦ φάνηκε πολὺ μικρὴ, γιατί πῆγαίνα σὰ σὲ ὄνειρο, μετὰ τὸ κεφάλι γεμάτο ἀπὸ ιδέες τρελλὰς ἢ πού μοῦ φαινόταν τρελλὰς... Μὰς ἔμπασαν σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου βόηχαμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν, τὸν Ἀρθεῦρο, ξαπλωμένο σ' ἕνα ντιάνι, καὶ τὴ Λίτσα.

Ὁ Ἀρθεῦρος ἄπλωσε σὲ μένα καὶ τὰ δυὸ του χέρια. Ἐτρεξα κοντὰ του καὶ τὸν φίλησα. Φίλησα καὶ τὴ Λίτσα. Κι' ἡ κυρία Μίλλιγκαν φίλησε μένα.

— Τέλος πάντων, μοῦ εἶπε, ἦλθε ἡ ὥρα νὰ λάβῃς τὴ θέση πού σου ἀνήκει.

Καὶ καθὼς τὴν κοίταζα, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω τί ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ... καὶ παρουσιάσθηκε ἡ μάννα—Μπαρμπερίνα, κρατῶντας κατὰ μωρουδιεστὰ ρούχα: ἕνα ἐπανωφοράκι ἀπὸ ἄσπρο καζμίρι, μιὰ δαντελλένια σκουφίτσα κι' ἕνα ζευγάρι παπουτσάκια πλεκτά.

Μόλις πρόβλεψε νάφῃσιν αὐτὰ τὰ πράγματα σ' ἕνα τραπέζι, ἐγὼ τὴν ἀρπάξα στὴν ἀγκυρά μου. Κι' ἐνῶ τὴν καταφιλοῦσα, ἀκούσα τὴν κυρία Μίλλιγκαν νὰ δίνῃ κάποια διαταγὴν σ' ἕνα ὑπηρετὴ καὶ νὰ πρὸφῃρ τὸνομα τοῦ κυρίου Τζέιμς Μίλλιγκαν, πρᾶγμα πού μ' ἔκανε νὰ χλωμιάσω.

— Μὴ φοβάσαι, μοῦ εἶπε σιγὰ δὲν ὑπάρχει πιά λόγος. Ἀπεναντίας... Ἐλα δὴ κοντὰ μου καὶ δός μου τὸ χέρι σου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν, γελῶντας καὶ δείχνοντας τὰ χέρια του δόντια. Με εἶδε κι' ἄμέσως τὸ γέλιο του ἄλλαξε σ' ἕνα μορφασμὸ φοβερό.

Ἡ κυρία Μίλλιγκαν δὲν τοῦ ἀφῆσε καιρὸ νὰ μιλήσῃ.

— Σὰς φώναξα, τοῦ εἶπε μετὰ ἡρεμῆ φωνῇ, πού ἔτρεψε ἐλαφρά, γιὰ νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν πρωτότοκό μου γιό, πού εὐτύχησα τέλος νὰ τὸν ξανάβρω,— μούσφιξε τὸ χέρι,— αὐτός εἶναι. Ὑποθέτω ὅμως πῶς τὸν γνωρίζεις, ἀφοῦ πῆγατε νὰ τὸν ἰδῆτε στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου, πού τὸν ἔκλεψε, καὶ νὰ ἐξετάσετε γιὰ τὴν ὑγεία του.

— Τί σημαίνει αὐτό; ψιθύρισε ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν μετὰ ταλαχρινὸ πρόσωπο.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, πού θρίσκει τώρα στὴ φυλακὴ γιὰ κάποια πλο-

ΔΙΟΤΕΚΣΗΜΑ
Προτε...

πὴ πού ἔχεινε σὲ μιὰ ἐκκλησιά, τὰ ὠμολόγησε ὅλα. Ἰδοὺ ἕνα γράμμα πού τὸ ἐπιβεβαιώνει. Λέει πῶς ἐκλεψε αὐτὸ τὸ παιδί, πῶς τὸ παράτησε στὸ Παρίσι, στὴ λεωφόρο Μπρετέιγ, καὶ πῶς ἐκοψε τίς μάρκες ἀπὸ τὰ φορέματά του, γιὰ νὰ μὴ ἀνγνωρισθῇ. Ἰδοὺ ἐπίσης καὶ τὰ φορέματά αὐτά, πού φυλάχθηκαν ἀπὸ τὴ λαμπρὴ γυναῖκα πού μεγάλωσε τὸ γιό μου. Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὸ γράμμα; θέλετε νὰ ἰδῆτε τὰ σπάργανα;

Ὁ κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Βέβαια θὰ τοῦ ἐρχόταν νὰ μὰς πνίξῃ καὶ τοὺς τρεῖς... Ἐπρότιμους ὅμως νὰ φύγῃ καὶ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα, γύρισε κι' εἶπε:

— Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί θὰ ποῦν καὶ τὰ δικαστήρια γι' αὐτὸ τὸ παιδί!

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἡ κυρία Μίλλιγκαν,—καὶ τώρα μπορῶ νὰ λέω ἡ μητέρα μου,—ἀποκρίθηκε:

— Σεῖς μπορεῖτε νὰ μὰς πᾶτε στὰ δικαστήρια ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ τὸ κάμω γιὰ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀντρός μου.

Ὁ θεὸς μου βγῆκε, ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ἐγὼ τότε μπόρεσα νὰ πέσω στὴν ὀλόανοικτὴ ἀγκυρά τῆς μητέρας μου καὶ νὰ τὴ φιλήσω γιὰ πρώτην φορά, ἐνῶ μετὰ φιλοῦσε κι' ἐκείνη.

Ὅταν πέρασε λίγο ἡ συγκίνησή μου, ὁ Μαρτίνας ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Μοῦ κάνεις τὴ χάριν νὰ πῇς τῆς μητέρας σου, πῶς ἐκράτησα καλά τὸ μυστικόν της;

— Τὰ ἔξερες λοιπὸν ὅλα αὐτὰ ἐσύ; ρώτησα.

Ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα μου:

— Ὅταν ὁ Μαρτίνας μοῦ ἔ-

καμε τὴ διήγησή του, τοῦ ἐβόσθησα σιωπῇ, γιατί, ὅση πεποίθησις κι' ἂν εἶχα πῶς ὁ καίριμος ὁ Ραμῆς ἦταν γιός μου, ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔχω βέβαιες ἀποδείξεις γιὰ νὰ τοῦ τὸ πῶ. Τί λύπη ὅταν γι' αὐτόν, νὰ τὸν φιλήσω πρῶτα σὰν παιδί μου κι' ἔπειτα νὰ τοῦ πῶ πῶς γελάσθηκε!... Τίς ἀποδείξεις αὐτὲς τώρα τίς ἔχω κι' ἔτσι θὰ μείνουμε ἐνωμένοι γιὰ πάντα. Ἀγαπητέ μου Ρεμῆ, στὸ ἐξῆς θὰ ζῆς μετὰ τὴν μητέρα σου, μετὰ τὸν ἀδελφόν σου καὶ — ἐδῶ ἔδειξε τὴ Λίτσα καὶ τὸ Μαρτίνα, — μ' ἐκείνους πού σ' ἀγάπησαν ὅταν ἦσουν δυστυχισμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'.

Μετὰ οἰκονομίαν.

Πέρασαν χρόνια,—χρόνια πολλὰ μὰ καὶ σύντομα, γιατί ἦταν γεμάτα ὥραιες καὶ γλυκεῖς ἡμέρες...

Τώρα κατοικῶ στὴν Ἀγγλίαν, στὸ Μίλλιγκαν-Μάρκ, τὸν πύργο τῶν προγόνων μου.

Τὸ παιδί τὸ ἔφημο, τὸ ἀπαρτημένο, πού δὲν εἶχε οὔτε οἰκονομίαν, οὔτε στήριγμα, πού ἡ τύχη τῶν ὁριζῶν 'δὲν κι' ἐκεῖ,

χωρὶς φάρμα γιὰ νὰ τὸ ὀδηγῇ στὴν ἀπεραντὴ θάλασσα τῆς ζωῆς, χωρὶς λιμένα γιὰ νὰ καταφεύγῃ στὶς τρικυμίες της, — τώρα ἔχει ὄχι μόνον μητέρα κι' ἀδελφόν, πού τὸ ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ προγόνους πού τοῦ ἀφῆσαν ὄνομα ἐντιμόναι καὶ μεγάλην περιουσίαν.

Ὁ μικρὸς ἀλήτης, πού πέρασε τόσες νύκτες μέσος σὲ σταυλούς, σὲ χορταποθήκες ἢ κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον στὸ ὑπαίθρο, εἶναι τώρα ὁ κληρονόμος ἐνὸς παλαιοῦ ἱστορικοῦ πύργου, πού τὸν ἐπισκέπτονται οἱ περιέργοι καὶ πού τὸν συσταίνουν οἱ ξεναγοί.

Βρίσκεται σὲ ἀπόστασις εἴκοσι λευγῶν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐπιβιβάσθηκε στὸ πλοῖο τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μπόμπ, τότε πού μετὰ νηγιοῦσε ἡ Ἀστυνομία, στὸ πλευρὸν μιᾶς κοιλάδας κατάρυτης, ἔχει μακριὰ κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα. Κτισμένος ἔς ἕνα εἶδος ἐξέδρας φυσικῆς, ἔχει σχῆμα κύβου μ' ἕνα στρογγυλὸ πυργάκι σὲ κάθε γωνία. Οἱ δύο του προσόψεις, ἡ μεσημέρινή κι' ἡ δυτικὴ, εἶναι καταστόλιστες ἀπὸ γυρλάντες ροδο-



«Ἦταν ἕνα κομψό, ἀνοιχτὸ ἀμαξάκι μετὰ δυὸ ἄλογα...» (Σελ. 396, στ. γ')

νιάς. Στὶς ἄλλες δύο, σκαρφαλώνουν κισσοὶ μετὰ τέτοια δύναμιν βλαστήσεως, ὥστε οἱ κηπουροὶ πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ, γιὰ νὰ μὴ σκεπάζουν ὁλότελα τὰν ἀγλῶνα στολίδια τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων. Ἐν' ἀπέραντο πάρκον τὸν περιγυρίζει, πού τὰ γέρινά δένδρα του δὲν τᾶγγιξε ποτὲ οὔτε σκεπάρνι οὔτε πελέκι, καὶ πού ἡ γλῶσσά του εἶναι πάντα καταπράσινη ἀπὸ τὰ φθονα νερά πού τὸ ποτίζουν. Σὲ μιὰ λόγμην κουνιάζουν κάθε βράδυ κουρῶνες, πού οἱ κρωγμοὶ τοὺς ἀναγγέλλουν τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Σ' αὐτὸ τὸν παλαιὸ πύργο τοῦ Μίλλιγκαν—Πάρκ κατοικοῦμε οἰκονομικῶς, ἡ μητέρα μου, ὁ ἀδελφός μου, ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ.

Τοὺς τελευταίους ἔξι μῆνες, πολλὰς φορές πέρασα στὸ ἀρχειοφυλάκειο τοῦ πύργου, ὅπου φυλάγονται οἱ τίτλοι ἰδιοκτησίας, τὰ οἰκονομικὰ ἔγγραφα, οἱ περραμηνεὲς ἀκουμένους ἔς ἕνα μακρὸ δούκειο τραπέζι, μαρμαριμένο ἀπὸ τὸν καιρὸ, καὶ γράφοντας.

Ἀλλὰ δὲν συμβουλευομαι αὐτὰ τὰ παλαιὰ χαρτιά μόνον τὸ βιβλίον τῶν ἀναμνησέων μου φυλλομετρῶ καὶ τακτοποιῶ.

Θὰ βαπτίσωμε τὸ πρῶτο μας παιδί, τὸ γιό μας, τὸ μικρὸ μας Μαρτίνα, καὶ μετὰ τὴν εὐκαιρίαν αὐτῆς τῆς γιορτῆς, πού θὰ συναθροίσῃ ὅλους ἐκείνους ὅσοι στάθηκαν φίλοι μου στὴν δυστυχίαν, ὅλοι νὰ τοὺς προσφέρω μιὰ ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν μου, ὅπου εἶναι ἀνακατεμένοι κι' αὐτοί, σὰν ἕνα δειγμὰ εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴ βοήθεια πού μοῦ ἔδωκαν τότε ἢ γιὰ τὴν ἀγάπην πού ἐδείξαν στὸ φτωχὸ χαμένο παιδί... Μόλις τελειῶνα ἕνα κεφάλαιο, τὸ ἔστειλα ἀμέσως στὸ Δορτσέστερ, στὸ λιθογραφεῖο. Ἐστὶς θὰ λάβω σήμερὰ πολλὰ ἀντίγραφα τοῦ χειρογράφου μου, γιὰ νὰ χαρίσω ἀπὸ ἕνα ἔδωκεν μοῦ τοὺς καλεσμένους.

Ἡ συγκέντρωσις αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐκπληξὴ πού κάνω ἑαυτοῦ καὶ στὴ γυναῖκα μου, πού θὰ ἰδῇ τὸν πατέρα της, τὴν ἀδελφὴν της, τοὺς ἀδελφούς της καὶ τὴ θεὰ της, χωρὶς νὰ τοὺς περιμένῃ. Μόνον ἡ μητέρα μου κι' ὁ ἀδελφός μου ξέρουν τὸ μυστικόν. Ἀντιθέτως ἀπὸ ὅσοι δὲν μοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια, ἀπόψε θὰ εἶναι ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μου καὶ θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς ἰδῶ γύρω στὸ τραπέζι μου.

Ἐνὰς μόνον θὰ λείπῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ, γιατί, ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἶναι ἡ δύναμις τοῦ πλοῦτος, δὲν μπορεῖ νὰ ξαναδώσῃ τὴ ζωὴ ἑσῶς δὲν τὴν ἔχουν... Ἀγαπημένε μου Διδάσκαλε, πόσο θάμουν εὐτυχισμένος ἂν μπορούσα νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω καλά γράμματα! Ὅσα ἔκανα νὰ βγάλῃς τὴν πίδακα, τὴν πρεβιά καὶ τὸ βαλυνόδενο σακχάκι. Δὲν θὰ εἶχες πιά ἀνάγκην νὰ λέῃς: «Ἐμπρός, παιδιά μου!» Ἡ περιθαλψὴ μου θὰ σοῦ συγχωροῦσε νὰ σηκώσῃς τὸ ἄρτο σου ἀπὸ τὸν ἀσπράγκον καὶ νὰ ξαναπάρῃς τὸ δοξαριμένον ὄνομά σου. Ὁ Βιτάλης, ὁ γέρο-ἀλήτης, θὰ ξαναγίνετο ὁ Κάρλος Μπαλέανης, ὁ μεγάλος τραγουδιστὴς τῆς ὀπερας. Μὰ ὅτι δὲ μάρησε νὰ κάμω γιὰ σένα ὁ σκληρὸς θάνατος, τὸ ἔκανα τουλάχιστον γιὰ τὴν μνήμην σου.

Στὸ Παρίσι, στὸ νεκροταφεῖο Μον-Παρναῖ, τὸ ὄνομα Κάρλος Μπαλέανης εἶναι χαραγμένο στὸ μνημεῖο, πού παρακάλεσα τὴν μητέρα μου νὰ τοῦ στήσῃ. Κι' ἡ γαλλικὴ προσημείωσις σου καμωμένη ἀπὸ μιὰ εἰκόνα σου πού δημοσιεύθηκε στὸν καλὸ σου καιρὸ, θυμίζει τὴ δόξα σου σ' ὅσους σε χειροκρότησαν. Ἐν' ἀντίγραφον τῆς προσημείωσιν αὐτῆς ἔχεινε γιὰ μένα. Τὸ ἔχω καί, μπροστὰ μου. Καὶ γράφοντας τὴν ἱστορίαν τῶν παιδικῶν μου χρόνων, τῶν δυστυχισμένων, πόσες φορές τὰ μάτια μου δὲν ἀπολήθησαν τὰ δικά σου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 έως 3 τὸ πολὺ ποσότητες λεπτὰ 50
διὰ τὰς περιλήψεις 10 λεπτά ἡ λέξις.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν:
ἢ Φοιδολίην μὲ Μαλλοθάνατον, Σβέν-
τζον, Φρέντον. — τὸ Χωτικὸν Τριαν-
τάφυλλο μὲ Χρυσόν. Ἀκτίνα, Παγας.
Κόσμον, Θαλασ. Νύμφην, Ἰουδήθ.
Κουσταλλένιον, Φοιδολίην, Σαλαμ-
πὸ, Ἀθήνη. — ἡ Μαγευτικὴ Β. ἀνὰ
μὲ Μαογ. Φάουσα, Ὀψ. Ὀνειροσ.,
Μαγεμ. Ρεμματ., Θαλασ. Νύμφην,
Ζιζάνιον, Κουφήν, Ἐλπίδα, Τσελλίην
Ζωήν, Μελαγχολίαν. Ἀκτίνα, Φίλημα
Θανάτον, Ἀκτίνην Μελίσσαν.

Ἡ Διὰ πλάσις ἀσπάζεται τοὺς
ἐπίλους τῆς Σελήνης (εἰς τὸν Διαγω-
νισμὸν Κρυπτ. ἐπὶ τῆς Δ' Ἐκτακτοῦ, ὅστε
δὲν διακρίνεται νὰ λάβῃς τίποτε) Ἐλευ-
θερωτὴν τῆς Πατρίδος (ὅτε ἐπρεπε νὰ
βῇ εἰς «διασκευή» γιὰ αὐτὸ ἦσαν:
δυσχεύσεις σὲ διηρηματικά: μὴ γὰρ οἰο-
γραφικὴ σειρά ἀπὸ ἀγγλικὸ βιβλίον)
Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας (ἐστειλὰ ὁ
κ. Φ. σὲ παρακαλεῖ, ὅταν παύσῃ ἐκεῖ
οἱ «Φοιτηταί» νὰ τοῦ στείλῃς ἕνα
πρόγραμμα τὰ «Παραμένον» πρὸς τὸ
πλοῦν δὲν θὰ τυπωθῇ) Ναυπηγικὸν
Ἀστέρον (καλὰ λοιπόν, τοῦ χρόνου πε-
ρατικὰ στὴ μαμά) Προσφυγοπού-
λον (ἔλαβα καὶ ευχαριστῶ, καθὼς καὶ
διὰ τὰς ὑποσχέσεις περὶ ἐσπαθωμένου)
Ταπεινωμένον Μενέξην (ἡ Νηρηΐς
τὸ ἔστειλε καὶ «ευχαριστῶ») Ἀκτὴν
(ἔλαβα, ἔχει καλῶς) Ἰδαίδη Καρδιάν
(βιβλία, τὰ δικά σου θὰ γράψῃς ἂν
θέλῃς, καὶ τὴν ὁμῶς ἂν δὲν θέλῃς, μόνο
τὸ ψευδώνυμόν) Διον. Χ' Σ. (ευχαρι-
στῶ δι' ὅσα γράφεις θὰ σοῦ ἐγκριθῇ
στὸ 1ον φύλλον) Ποίημα τοῦ Γέλω-
τος (διεδοκίμασαν) Κῶμα τοῦ Αλ-
γίου (ὁ «Μέγας Ἀλέξανδρος» θὰ τε-
λειώσῃ εἰς τὸ προσεχές) Κυπριακὸν
Ἀστέρον (ὁ «Διηρημένος» ἐξημεσι-
σθῇ εἰς τὸ 30ον φύλλον τὴν διευθυ-
νόν σου ἐξήχασε νὰ τὴν γράψῃς εὐχο-

μαι ταχέως ἀνάρρῳσιν) Νικητὴν,
Ἀφρον τῶν Κλεφτῶν, Σβέντζον κτλ.
Τοχοῦδι τῆς Ἐρώσεως, Γρηγό-
ριον τὸν Ε' (ἔλαβα, ευχαριστῶ).
Τοχακινί τῆς Κοζάνης, Νηρη-
ίδα τοῦ Εὐρίπου, Ν. Κ. Τσαούσην
(ἐστειλὰ).
Εἰς δύος ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
9ην Νοεμβρίου, ἀπάντησά σοι τὸ
πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1910 Διαγωνισμοῦ
λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου Αἱ
λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰανουαρίου
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἐκὼν δημοσι-
ευθὴ δόκας καὶ τῶν προηγουμένων φύλ-
λων].

696. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον δὲν εἶναι κακόν...
Τὸ ἄλλο μου φωτίζει.
Καὶ τ' ὅλο μου στὴν ἔσοχὴ
Νὰ τὸ πρῶτον ἀξίσει.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Θ. Κουρουπέρογ' ου

697. Συλλαβόγραφος

Φθόγγος μουσικῆς τὸ ἔνα,
Τέλλο μὲν προστακτικῇ.
Καὶ τὰ τρῶς τὰ δύο ἐνωμένα,
Ἄν σάρεισθ ἡ ψαρκίη.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βιβλιοφάγου

698. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Θηλυκὸ ἐπιθέτου εἶμαι,
Τίποτ' ἄλλο μὴ ρωτᾷς.
Εἰς τὸ πιάτο θὰ μὲ ρᾷς.
Ἄν τὴν κερχλὴ μ' ἄλλ' ἄλῃς,
Κε' ἂν μοῦ τὴν ἀλλ' ἄλῃς πάλι.
Στὸ ποτήρι μὲ ρουφᾷς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Γλυκαῖς Ἀναμνηστικῶς

699. Δογ. παίγνιον

Λῦτα μου, ἔξεραι νὰ μοῦ πῇς
Ποῦ εἶν' ἐκτείνω τῆνθος,
Ποῦ καὶ στὰ δύο ἂν χωρισθῇ,
Μένει καὶ πάλιν ἄνθος;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φιδου τοῦ Λεβάντη

700. Γαῖα
+ * * * = Πηγὴν
+ * * * = Ὄρε τῆς ἡμέρας.
* * * * = Ἐθνομάρτυς.
* + * * * = Σημεῖον τ. στίξεως.
* + * * * = Καρπός.
Οἱ σταυροὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Γεωρ. Ε. Μαματίου

701. Συλλαβικὸν Τετράγωνον

* * * * = Οὐράνιον σῶμα.
* * * * = Σαυὴ συγγένης.
* * * * = Ἄδρον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Νεράιδας τ. Βοσπάρου

702. Ἐπιγραφὴ

Η Ο Η

Τ Δ Σ

Σ Ο Ε

Ι Σ Μ

Ρ Α Η

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Νεφέλης

703. Κρυπταγγραμμὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Αὐτοκράτωρ
2 1 6 7 1 8 = Ἐπίσκοπος.
3 1 2 1 8 = Εἰσόδημα.
4 2 3 1 7 = Ἀκρωτήριον.
5 6 4 8 = Σοφός.
6 8 4 4 2 = Πατριάρχ. Γραφεῖς
7 4 6 4 8 = Μυθολογικ. πρῶς.
8 2 6 4 = Ἀσώματον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γιά τῆ Α. στεριά

704. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τάριχά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
λέξεων ἀποτελοῦν πηγὴν:

Δαίλος, ταραχή, ἀλεθροσ, βλά-

πτω, γέρον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἀναστ. Τσαμπελάκη

705. Μικτόν

ιυ - ου - * - γκ - ου - κου - ου

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τ. Ἐλευθερίας

706. Φωνηεντόλιπον

ρ χ!

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Συναγωγίου τ. Ἀδούς

707. Γρίφος

ἄς η βέ.

μ' η βέ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Λένας

Τὸ πρῶτον κατ' ἄλφβητον τοῦ
καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι
ἡ ἀνανέωσις τῆς συν-
δρομῆς του.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 3

615. Ἀνατομία (Ἀντώνη, μ.α.) -
516. Ἀ. Θωμάς (δ.ν. Θωμάς) - 517. Γραφεῖς
Γραφεῖς - 518. Χαλκός - Κάλυξ

519. ΕΥΡΥΑΛΗ 520. Ι ΠΠΟΥ
ΤΡΙΑΙΝΑ ΠΟΥΕ
ΣΚΙΑΘΟΣ ΠΥΡ
ΣΩΣΑΝΗ ΟΣ
ΟΥΑΛΙΑ Σ
ΑΙΩΠΟΣ

521. Τ. 2
522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις καὶ 4 λέ-
ξεις καὶ 2 λέξεις (ὁ ἐλάχιστος ὅρος) Πέρος
τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξις, μετὰ τὰς 2
στοιχεῖα λέξ. 30 καὶ μετὰ τὰς 30 λέξ. 4
ὁ χωριστὸς στίχος δοκ. 1.]

(Κ' - 424)

Α... λ. Κινέζος, τῆς στρατιᾶς καὶ γ
λοίας μπλόφας ὑπὲρ ἕνα μόνον περὶ
τηρητῆς καὶ ὅχι αὐτοματῶς, πρῶτον πε-
ρὶ ἕνα νὰ χάσω τὴν πρῶτὴν μὲ
«Δίγλη».

[Κ' - 425]

ΣΥΛΛΟΓΟΝ ἈΝΘΩΝΑ:

Ἀνθωρῶν ἀπορόπτης διὰ Κω
πολὺν, ζητῶ συγγνώμην ἀπ' τὰ μέ-
γιστα δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑ-
σχέσιν μου. Τὴ διὰ τὴν περὶ Οὐγγί-
την στείλω τελευτηρομένως. — ΔΡ

[Κ' - 426]

Νεφέλη, ευχαριστῶς ἀνταλλάσσω

Μυστ. Θὰ στείλω προσεχῶς.

Φειδοί

Ἀπὸ τὸ Σάββατον, 5 Δεκεμβρίου

ἦτοι ἀπὸ τὸ 1ον φύλλον τοῦ 43ου ἔτους

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ."

Τὸ νέον μυθιστόρημα:

"Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ,"

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

"Ἔργον τοῦ Λοχαγοῦ Danrit. — Μετάφρασις ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ θανμάσιον καὶ θανμασίως εἰκονογραφημένον αὐτὸ μυθιστόρημα, τῶν χρόνων
τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, περιπετειῶδες, τεχνικὸν
καὶ διδακτικόν, θάναγνωσθῇ ἀπλήστως καὶ ἀπὸ μικροῦς καὶ ἀπὸ μεγάλους.